

El meu amic Cepeda

Un relat de: [tapisser](#)

Encara que en els Escolapis vaig passar una època de la meua vida que és podria qualificar d'inolvidable, no puc recordar-la amb claredat i és que els records són juganers i tenen aquestes coses.

Recordo, això sí, als companys amb qui vaig compartir un camí de vida, arribant a aquell punt en què la relació que hi fas no saps si és només de companyonia o et marcarà la resta de la vida com si fóra una amistat perduda. En Cepeda n'era una d'elles.

A l'escola era en "Cepeda", a la resta de llocs era en Jaume, el meu col·lega d'infantesa, amb qui vam rebentar desenes i desenes de pantalons, amb qui varen descobrir que, físicament, un senyor i una senyora són diferents "d'allà baix", i que mossèn Ramon ens espolsava la bragueta dels pantalons per alguna cosa més que una pulcritud exagerada.

A mi la vida em va portar per camins variats i de mal caminar moltes vegades.

Haver-me endintrat en algun d'ells no em fa sentir del tot orgullós, i a ell, a en Jaume, el va portar a fer de peó de paleta en una empresa que quan va venir la crisi del dos mil vuit va fer suspensió de pagaments com moltes d'altres. La cosa és que els de casa seva li havien dit mil cops que s'estès amb el llauner de la cantonada que necessitava un aprenent i d'aquesta manera coneixeria un ofici del començament a la fi, però de manobra es cobrava tres cops més només d'entrar i ell el que buscava, per sobre de tot, era una "pasta" que tenia i cremava davant dels amics.

Per una altra banda, jo vaig anar guanyant jornals aquí i allà, gairebé sempre al costat de gent treballadora.

Jo era un treballador conflictiu, ho reconec, en aquell temps les lectures m'havien portat cap a un món d'afrontament amb els empresaris que no sempre era el que la realitat em mostrava, i jo que sóc de mal conformar, no volia ni per mi, ni pels meus companys.

Aviat vaig començar una tasca sindical, que em va fer viatjar molt i conèixer moltes i moltes feines diferents, casar-me, separar-me, tenir fills, deixar de tenir-los i viure.

En Jaume Cepeda va cobrar l'atur i en un d'aquests papers que hi ha penjats a les pissarres de l'INEM va veure un rètol que li canviaria la vida; VOLS SER FUNCIONARI DE LA GENERALITAT? -Hi posava.

VOLS FER RÀBIA ALS ALTRES DE TAN SEGURA COM POT ARRIBAR A SER LA TEVA VIDA?- Hi seguia posant.

La imatge que s'hi podia veure era la d'una persona, que semblava humana, armada fins a les dents, amb casc i guants ajudant un nen a dibuixar una flor per regalar a la mara. La del nen.

Com a publicitat era penosa però també ho era la vida d'en Cepeda, tot el dia en el bar esperant cada mes, la data en què li ingressaven els diners de l'atur, ell que s'havia acostumat a tenir la butxaca inflada de bitllets, ara la tenia foradada per l'alcohol, alguna droga i per molts i molts deutes.

Li va costar, però no havia tingut mai criteri, ni moral, ni principis, només adoració als diners. Així que es va decidir per a ser funcionari de la generalitat i concretament: Mosso d'escaire, que era un grup d'elit del Govern, que tenia com a fi que la gent no només anés pel món recte com un pal, sinó que endemés anés escairada amb relació a les voreres i als acompanyants en cas de tenir-ne.

"Neve extra medium"

Era el seu lema i anava brodat a cada uniforme, en el lloc on hi havia d'anar el número d'identificació de cada agent.

A tot Europa, quan els cossos d'elit de la seguretat d'un país no eren prou elit per a fer alguna missió, allà estaven els Mossos d'Escaire disposats que ningú els fes passar bou per bèstia grossa en això de la seguretat. Com si d'un cos en fossin el cervell.

Tan orgullosa que estaria la senyora Lluïsa, la seva mare, veient-lo tan marcial, tan ben planxat amb el seu uniforme blau-cel amb tots els complements daurats... acostumada a netejar roba de manobre, a mà, i empenyada perquè el ciment surt molt malament de la roba blanca.

Hi havia qui deia que eren els Power Rangers de l'exèrcit català. No sé si això és inflar la realitat.

Tots dos vàrem fer vides distintes, ell, content de tenir una feina segura i jo..... també content, gairebé sempre. Va fer calor i fred per molts anys, sí, sí, per molt estrany que sembli, abans, no fa massa temps, les estacions es reconeixien per la temperatura i hi havia una temporada que es deia Hivern i era molt més freda que la resta de l'any. De fet, sé que en Vivaldi va declarar que si ho arriba a saber, neix als nostres dies.

Des de la nostra separació en el temps dels estudis, els genolls pelats, i les primeres noiets, que no havíem coincidit més.

El nostre divorci va anar així:

Un estiu, en temps de vacances escolars, jo em vaig enamorar bojament d'una noia, Enriqueta es deia. Una tarda m'esperava en Jaume amb tot a punt per anar a pescar capgrossos, jo complidor com sempre he estat, vaig anar a trobar-lo a casa seva, havíem quedat a les cinc, i uns minuts abans jo ja era al replà tocant el timbre. Li vaig dir:

- Jaume no vindré amb tu a pescar per què he aconseguit, per primer cop des de que la rondo, quedar amb l'Enriqueta a soles per anar a passejar i potser...
- Li vaig dir somrient, buscant en el seu rostre, una ganyota de complicitat.
Puc recordar cada gest de la seva cara decebuda, cada mirada sense mirar que volia dir que "el nostre" havia acabat.
- Entén-me Jaume, l'Enriqueta i jo...

Li vaig dir encara buscant la maleïda ganyota que no acabava de venir.

Vaig tenir la gran sort que els pots de vidre, les bosses i tot el que havia preparat m'envoltessin i no em deixessin fer l'escena tragicòmica que demanava la situació.
Es va quedar allà amb les canyes, els pots buits i el futur d'una infantesa també buida.
Probablement, mai ningú m'ha estimat com en Jaume, mai més tindrà una vida sense problemes sense terminis ni lloguers per pagar, una vida de tan bon viure...

Jo ja pentinava algun cabell blanc, una tarda d'estiu, d'aquestes on les sargantanes van al Zara per aprofitar l'aire condicionat, em disposava a travessar la ronda de Sant Pau, quan el rostre d'algú que era a l'altre costat del semàfor, se'm va endur anys enllà en aquells temps en què jo era un marrec que anava als Escolapis.
Hòstia, aquell és en Jaume Cepeda!!!!!!!

Segur.

Vaig dir jo, tan convençut com gairebé no ho havia estat mai. Ell també em va reconèixer a la primera, i ens vàrem fondre en una abraçada que tenia un no sé què de nostàlgia.
Vàrem anar a fer un cafè ràpid i ens vam intercanviar els telèfons amb la idea de quedar un dia per a recordar vivències en blanc i negre.
En contra del què fa tothom, érem sincers i volíem quedar de debò.

Ens vàrem trucar, i ens vam trobar. Per fer-ho vam escollir un terreny neutre, imparcial, lluny de paisatges que poguessin recordar trencaments i comiats anteriors:
A les nostres respectives feines!!
Ens va semblar terra de ningú com un camp imparcial en una final d'una competició de futbol.

En aquell temps jo era ensinistrador de dofins i treballava en un zoològic municipal. Quedar en el meu lloc de treball va resultar fàcil, era un lloc solitari on només tenia la companyia de la meua galleda de peix fresc, el xiulet i els dofins Remigio i senyora dofina que eren els meus alumnes d'aquell moment.

Va venir a l'hora convinguda i es va presentar enmig d'un gran pom de flors que li tapaven la cara. Després em va dir que ho havia buscat al Google. Com no constava que s'havia de dur en aquest tipus de trobada li donava a escollir flors o una ampolla de vi i li va semblar que el vi en horari laboral no hagués estat una bona idea.

Jo haguera preferit el vi.

Ni la senyora d'en Remigio ni ell mateix no es varen fer l'estrany a la presència d'en Jaume. Varen fer l'espectacle complet: la tombarella, van enfilat el flotador amb el musell, varen saltar fora de l'aigua amb un salt altíssim esquitxant molt com ho feien cada dia en presència del públic, i varen menjar peix cru, molt.

Vàrem passar un dia agradable, envoltats de records llunyans que la conversa va fer propers, on la picardia que et dóna la distància et fa veure que tot no es Santificat en la vida d'un nen dels capellans.

En Jaume no tenia clar com convidar al seu amic d'infància i això li provocava un neguit que no li donava bon viure.

El convidaria a una manifestació perquè veiés la seva duresa?

A un desnonament amb menors per què veies la fredor amb què tractava alguns temes?

A una batuda de migrants que anirien de pet a un CIE?

Al rescat d'un cadell de gatet que s'havia ficat a la cambra cuirassada d'un banc? (malauradament això cada cop era més estrany)

En Jaume, amb els anys havia ascendit i ara ja era Consúl o algun càrrec d'aquests que manen molt.

Ja està!: el reveria al seu luxós despatx per què veies el important que el temps l'havia arribat a fer!

Mentre repassava mentalment la visita, no deixava de mirar, de reüll un calaix de la seva taula, amb sobre de xicranda, que tantes bones firmes li havia reportat

El va ajudar a organitzar la trobada un sergent que li devia dos o tres mil favors, Arensivia es deia.

El dia és llevava tranquil a comissaria, i això què se sentia un run run de botzineig popular per una sentència que la gent no trobava justa per a molt que fóra legal.

Aquests pollosos han tallat les sortides i les entrades de la ciutat, els cossos de seguretat de sempre han estat avergonyits i humiliats, i l'enemic ara està cantant pujat a l'estàtua de Montserrat Fortuny.

Hem estat requerits per les autoritats, ells no poden fer res més.

Va dir el sergent, tot assenyalant els batents de la porta que els conduïa directament als vehicles.

Quan en Jaume va estar assegut al seu lloc de comandament a la tanqueta i després de cordar-se el cinturó de seguretat va proferir un: Hòstia! Que a més d'un Mosso d'Escaire li va sonar a arenga nacional i es va posar a cantar: A per ells, oeh, A per ells, oeh, A per ells, oeh, A per ells oeh, oeh, oeh!

Com tenia el telèfon mòbil del "ploraner" (que així em deien a l'escola) li diria de quedar allà mateix, per raons d'agenda (Que sempre queda bé)

El que no podia era rebre'l allà mateix, a peu de carrer sense unes pastes ni res. Aleshores - tant de bo no se l'hi hagués ocorregut mai- li va venir al cap la seva mà dreta: el sergent Arensivia. L'home que quan ell no hi podia ser, vetllava pel bé de la unitat, el pare de cada un dels xavals que eren a les seves ordres. Havia parat moltes pedres que anaven destinades, no sols a ell i si no a cada un dels números de l'escamot, i ho havia fet sense casc ni res, la qual cosa li havia provocat una limitació a les seves "habilitats socials" que només s'apreciava si eres molt a prop, en els atacs que li agafaven de tant en tant, això si, recordava cada dia de naixença de cada un dels components de la tropa, i els hi feia pastissos, diguem-ne, d'agre record.

Va rebre l'ordre, per part d'en Jaume, de preparar-li un "despatx de campanya" el més arregladet possible, luxós i a la vegada funcional

Sense pensar-s'hi gaire n'Arensivia va cridar cinc nois que eren desvagats, fumant i parlant per allí, va veure una botiga "vintage" a l'altre costat del carrer i sempre, seguint les instruccions del seu superior, es va disposar a fer-li un despatxet, d'allò més "cucó" que els seus, ja oblidats, coneixements d'interiorisme li permetessin.

Pistola en mà, va entrar cridant: en nom del nou Govern requisarem tot el que necessitem per a fer un despatx al nostre capítol. Va començar a assenyalar gènere sense criteri i amb més urgència del que aquestes coses volen, ara una làmpada, ara un tresillo entapissat amb aquell escaï ronyós que ja començava a tallar-se de tan sec i lluent com estava, una vitrina, dues estores, una taula amb la seva cadira de despatx del temps dels "indians", un telèfon de sobretaula d'aquells de góndola, un cendrer d'una marca de vermut, penja robes i en fi, tot el que ningú posaria avui en dia en un despatx que volgués tenir el títol de modern i operatiu. Ho va fer carregar tot en tres o quatre furgons de la unitat, i a fer d'interiorista, segur com estava que el despatx no es faria sol.

Li va quedar molt trist, sense cap sentit, als del Karaoke comentaven i se'l miraven, els antidisturbis limitadets, també.

Un despatx allà al mig, d'aquells de Notari de fa quaranta anys, al ben mig del carrer era una cosa difícil d'encabir en una ciutat que alberga el Mobile World Congress i que quan la deixen és més moderna que cap altre.

L'Arensivia estava que se sortia en la seva enyorada feina d'interiorista, es va treure el casc perquè li va semblar que aquella era una ocasió per fer-ho, trencant el protocol, i quan ho va haver distribuït tot, s'amagà a manera de rúbrica personal, un as sota la màniga: una carpeta de pell de cabirol de sobretaula i una figureta de Lladró que representava una escena de caça on quatre caçadors mataven, de manera diferent, una perdiu amb cara espantada.

El sergent va buscar a en Jaume, qui havia delegat aquella acció a l'home que coneixia els seus gustos com una tieta.

A primer cop d'ull li va semblar tot molt vell però correcte. Es va asseure al silló de pell i en una llampegada va observar que l'escriptori tingués un calaix prou gran per encabir la borsa que li havia portat el missatger mentre amagava el cordó del telèfon evidentment sense connexió.

Una ràpida mirada al canell li va fer veure que faltaven cinc minuts per la meua visita. Vaig aparèixer puntual com sempre amb una caixa de galetes sota el braç, i en Jaume em va fer seure i em va obsequiar amb una borsa que havia guardat des d'aquella tarda en què ens vàrem separar contenia: pots de vidre, esquers, hams, boies... Em va fer certa il·lusió però feia una mica de pudor de romàntic que em va transportar anys enllà.

En Jaume m'ho va oferir com una evocació de la qual encara no estava curat del tot, com si volgués canviar la meua història d'amor amb l'Enriqueta que en aquest moment no recordo com va acabar i és que els records són juganers i tenen aquestes coses.

Encara som aquí, els del Karaoke no ens deixen marxar, fa dues hores que som menjant galetes de Camprodón i bevent una ratafia que després de dues ampolles comença a fer l'efecte i no sento gens de respecte ni cap sentiment pel "Cepeda".